

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Obedientia Regularum, & ordinationum Prælatorum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

quidem maximè necessarius est, implere mandata legis naturalis, & Evangelicæ: in quibus omnes virtutum actus ad salutem nostram necessarij indicati sunt. Qualis est credere, sperare, honorare, & amare Deum, alijque similes. Ad quem gradum spectat obedientia Diuinis inspirationibus & vocationibus debita: per quas Dominus noiter in particulari nos impellit ad horum Præceptorum executionem; quibus si resistatur, est inobedientia. Sed cum alij sint actus virtutis ex consilio tantum, ad maiorem perfectionem obtinendam, nostramque salutem securiorem reddendam: hi actus sunt materia *Secundi* gradus Obedientiæ: quatenus indicia sunt voluntatis ac desiderij, quo ipse Dominus tenetur, vt omnes perfecti simus. Et qui hoc sine & intentione eos exercet existimans, ita Deum velle, & illi placere: talis inquam, præstantiorem exercet Obedientiã. Consilium enim non aliud est quàm quòd ipse Dominus noster insinuet: placere quidem sibi si id præstet: sed nolle, te ad id præstandum obligare. Perfectè autem obediens respondet: O Domine etiam si intelligam, quòd nolis me obligare: volo tamen id facere, vt tibi placeam. Ad hunc Obedientiæ gradum spectat, obsequi inspirationibus Diuinis, significantibus nobis, quid ipse Dominus à nobis velit, circa huiusmodi consilia. Et hinc *tertius* prouenit Obedientiæ gradus: cum scilicet Deus inspirat res valde arduas, valdeque perfectas, qualis est Castitatis perpetua, Religionis, & perfectionis ad infideles, aut hæreticos convertendos, & alia similes. Et sic explentur & perficiuntur tres modi *legi* gradus *e voluntatis Dei*, quam Apostolus appellat, *bonam, beneplacentem, ac perfectam.*

c Rom. 12.2

§. I.

Obedientia Regularum, & ordinationum Prælatorum.

SIMILES ALII GRADVS INVENIRI possunt in Obedientia Religiosa, quæ complectitur Regulas & Ordinationes Superiorum. In quibus (teste Sancto Thoma) sunt quædam de Præcepto: qualia sunt, quæ spectant ad ipsa vota; & ad quæ ipsa Regula expressè intendit ad culpam obligare transgredientem; & cum ipse Prælati in virtute sanctæ Obedientiæ aliquid iniungit. Et hæc omnia pertinent ad primum obedientiæ gradum. cuius transgressio peccatum erit grauius, aut leuius iuxta materiæ præceptæ grauitatem. Sed præter hæc, multa in Regulis continentur, quæ de Præcepto non sunt, nec sub aliqua culpa obligant: quia solum sunt directiones & Ordinationes, aut statuta, quæ iuuant ad obuinendam celsitudinem perfectionis, quam tales Religiosi sectantur. Quare transgressores tantum sunt rei poenæ in eis præscriptæ, aut à Prælato constituendæ. Et huius generis sunt Regula Ordinis S. Dominici, & nostræ Societatis: quarum transgressio nisi ex contemptu oriarur, nec lethale nec veniale erit peccatum; sed imper-

2.

2.2 q. 189.

4.9.

fectio quædã contra id, quod magis cõforme esset voluntati Dei, explicatæ à Prælatis, qui talia statuta confecerunt, aut verbo constituunt. Qui non intendunt ad eorum custodiam sub culpa obligare: ne Regula fiat laqueus peccatorum imbecillibus, frequenter impingentibus: fiat verò occasio præstantioris obedientiæ seruicioribus. Excelsior enim ac generosior est modus obediendi quem nunc referebamus eius, qui diceret: quamuis Regula sub culpa non me obliget: volo tamen, quod illa proponit, seruare: eò quod hæc obseruatio placeat Deo. Id enim est facere voluntatem Dei, nõ solum boni & placentem, sed etiam magis perfectam. Cùm igitur Religiosus teneatur studere perfectioni in Regulis suæ Religionis propositæ: vt, qui à tali studio omnino cessaret, Regulasq; contemneret, ad eam obtinendam inuantes ac dirigentes, grauitèr censeretur peccare: idèò titulo & nomine perfectæ obedientiæ teneretur, omnes obseruare: ita vt si eas transgrediat, et si non in culpam; in imperfectionem tamen incidat, contra id, quod sui status perfectioni debet. Præterea, cùm leues culpæ disponant hominè ad lethales administrandas: etiã inobedienciæ contra Regulas & ordinationes Superiorum disponent ad culpas leues, & etiam ad contemptum, qui est culpa lethalis. Quæ zelosus suæ Religionis ac perfectionis, vt remotior sit à culpa, quæ illam offendit & corrumpit, debet meritò omne id cauere, quod ad illam disponent, quamuis non aliud sit, quàm imperfectio aliqua contra Regulam: quæ imperfectio vt plurimum est alicui culpæ valde affinis, eò quod deus illi bonus finis, aut aliqua debita circumstantia. Neque enim gratis, vt superius dicebamus. iubebat Deus, a Nazareos non solum abstinere a vino, & vni, sed etiam ab ipsis acinis. Exprimit enim acinos, qui sicci sunt & insipidi: quia tales comedens vix potest bonum finem habere; aut certè ordinariè erit actus otiosus, aut alicuius inordinatæ voluptatis: sicut qui lutum, aut gypsumasticando oblectaretur. Vult itaque Deus Dominus noster, veros suæ nouæ Legis Nazareos monere, ne contenti sint, non admittere culpam lethalem, quæ iudicium & rationem inuertit ac perturbat; nec venialem, quæ ad illam disponent: sed contendant non admittere etiam imperfectionem contra Regulam, quæ prope accedit ad culpam. Vix enim bonus finis adhiberi potest cùm quis sciens & volens Regulam transgreditur. Et ordinariè, aut erit effectus otiosus; aut nimius amor proprius; aut sensualis & inordinata voluptas vt palato suo satisfaciat; aut tepiditas & spiritus laxitas, quæ vitium est Acediæ. Remorsus etiam, quem talis transgressio in conscientia relinquit, & insonio est maculæ, quam in anima efficit; si adit aliqua ex tribus circumstantijs, cum quibus talis transgressio adiunctam habet culpam, quas Thomas appellat contemptum, negligentiam, & libidinem; hoc est pro libitu, & sine que ratione, aut propter delectationem aliquam sensualem. Studet inque

Dispositio
ad peccatum
fugienda.

a Num. 6.

z. z. q. 186.
a. 9. ad 1.

Religio

Religiosus adeo in sua Obedientia gloriari vt integrè impleat quicquid in Regulis continetur. & superiores constituunt: nec blota vnum aut vnum apicem vt Saluator dixit) nec minimam Regulam aut partem siue circumstantiam eius minimam prætereat. Cumque omnes Christiani teneantur aspirare ad Celitudinem perfectionis Christianæ, quæ in ipsius Dei amore & perfecta legis ipsius obseruatione continetur, cum ea excellentia: quam in primo tomo explicuimus, multò certè maius studium ponere debent Religiosi in hac perfectione procuranda: cui studio sese addixerunt & consecraverunt.

Eam in modum, (ait S. Dorotheus) quo qui nouam valdeque pretiosam vestem induerunt, magna cautela attendunt, ne laceretur, aut aliqua macula etiam paruula conspurcetur; nec luti aliquid aut pulueris ei adhærescat: quod si aliquid tale adhæreat, statim curant excutere, & purgare. Ita feruens Religiosus, qui præstantem gratiæ vestem induit, & Euangelicam perfectionem proficitur: studet, eam in toto suo splendore ita conseruare: vt nec culpa nec imperfectio aliqua ei adhæreat.

SEd vitetius adhuc pergere debet, & adspirare ad tertium Obedientiæ gradum multò perfectiorem, non adstrictum Regulæ. Quamuis enim in vigore nullus Religiosus virtute voti, Obedientiæ obligetur ad obedientiam Prælato, nisi iuxta suam Regulam. Et (vt S. Thomas ait) non tenetur obedire quando aliquid præcipit Superior contra suam Regulam, aut supra eam. nam in his transgreditur limites suæ iurisdictionis: ideoque ad ea non est legitimus Superior. Perfectus tamen obediens meritò debet se offerre ad obediendum in rebus omnibus, etiam Regulam suam excedentibus. Cum enim obedientia Religiosa sit holocaustum Deo oblatum, nil de propria voluntate sibi retento; qui referuat sibi, quod excedit Regulam non offert Deo holocaustum tam perfectum, atque is qui nihil sibi referuat; sed offert se ad obediendum in omnibus. Hæc fusè docet S. Bernardus his verbis: Is qui proficitur, spondet quidem obedientiam, non tamen omnimodam sed determinatè secundum Regulam; vt oporteat eum qui præest, non fræna suæ laxare voluntati super subditos; sed præfixam ex Regula sibi scire menturam. nec enim se valet extendere potestas Imperantis: nisi quatenus attingit votum Proficientis: vt non imperet aliquid vltra, nec citrà, & multò minus, quod est contra ipsam Professionem. ergo Prælati iussio vel prohibitio non prætereat terminos Professionis: nec vltra extendi potest, nec contrahi citrà.

NIHIL me Prælatus prohibeat horum, quæ promisi; nec plus exigit, quam promisi. Vota mea nec augeat sine mea voluntate; nec minuat sine certa necessitate. Necessitas quippe nõ habet legē: & ob hoc excusat dispensationem

b Mat. 5. 18

Tract. 1. c. 6
c. 8.

Serm. 2.

3.

2. 2. 9. 104.
a 5. ad 3.

q 186, a. 5.
ad 1.

Lib. de Prae-
cep. & Di-
spensa. C.
lum. 3.

”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”

sationem, quæ eius causa fit. Cæterum subiectus huiuscemodi Obedientiam, quæ voti finibus cohibetur, nouerit imperfectam. Nam perfecta Obedientia legem nescit, terminis non arctatur, neque contenta angustijs Professionis, largiori voluntate fertur in latitudinem Charitatis, & ad omne quod iniungitur spontanea: vigore liberalis, alacrisque animi, modum non considerans, in infinitam libertatem extenditur: quæ nec metam nec limitem ponit Obedientiæ. Hæc est illa, de qua signanter Apostolus Petrus Obedientiam appellat *Charitatis*: pulchrè ipsam per hoc sequestrans ab illa inerti & seruili obedientia; non charitati prompta, sed obnoxia necessitati. Hæc iusti illius, cui Apostolus dicit legem non esse positam, propria est: non quod ille viuere debeat sine lege; sed quod non sit soli legi adstrictus, neque contentus voto cuiuscunque Professionis, quam magna superat animi deuotione. Hæc omnia in Summa S. Bernardus.

Ex His licet cum Sancto Bonauentura colligere: si perfecta Obedientia non arctatur ad id quod Regula iubet, quia hæc limitem habet & terminum in eo quod præcipit: obedientiam illam fore excelsiorem, cuius Regula erit excelsior: eò quod in ea nihil excludatur, nisi quod vergat in detrimentum nostræ salutis, & perfectionis. Quem obedientiæ modum proficitur nostra Societas Iesu, vt clarè apparet in eius Constitutionibus: quibus Pater noster Sanctus Ignatius dicit, vt in omnibus rebus, ad quæ potest cū Charitate se obedientia extendere, Superioribus nostris pareamus. Hæc autem sunt omnes illæ, in quibus peccatum non cernitur manifestum. Quare solum peccatum excluditur; reliqua autem omnia sunt Obedientiæ materia, etiam si proficiendum sit ad Indos, aut ad Regiones hæreticorum, & infidelium, ad Catholicam Fidem prædicandam, aut pueros & rudes Christianam doctrinam docendos. Et in ipsa Professione solenni, fit expressa mentio harum duarum rerum: quarum altera ad eò est excellens ac difficilis; altera verò humilis & facilis, vt tales professi intelligant, se teneri ad prærendum in rebus omnibus, nulla exclusa qualiscunque illa sit.

§. II.

Varij inobedientia modi contra gradus Obedientiæ prædictos.

EX GRADIBVS Obedientiæ in hoc & in proximo capite positæ, facile intelligentur gradus inobedientiæ: cuius grauitas (vt Sanctus Thomas ait) præcipuè desumitur ex maiori auctoritate præcipientis, & ex magnitudine rei præceptæ. Ex quo fit, vt inobedientia contra Deum, etiam quæ præcepta, grauior sit, quàm contra homines. Nam quod tituli & nomina, quæ nos ad obediendum obstringunt, maiora sunt: eò maior est culpa non obedire; & quod maior est eius excellentia, eò est etiam maior incivilitas negligere quod iubetur. Cuius rei illud est magnum indicium: quod vt

33
33
33
33
1. Pet. 1, 22.

33
1. Tim. 1. 9.
33
33
33

In exposit.
Reg. Mino.
rum c. 1.

Parte 6. e. 1.
l. B.

2. 2. q. 105.
a. 2.

1.

lupta